

CHARLIE GALLAGHER

**DE STILLE
VRIEND**

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Charlie Gallagher
Oorspronkelijke titel: *The Friend*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: DPS
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Arcangel Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0832 5
ISBN 978 94 027 6218 1 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juli 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Dit was altijd een plek waar ze op haar gemak was. Zo'n plek heeft elk kind van vijftien. Een plek waar je vrij bent, onder vrienden. Een plek waar je veilig bent.

Maar vandaag was het anders. Vandaag was ze er in haar eentje, met een handvol pillen en een fles water om die mee weg te spoelen.

Het geluid van spelende kinderen trok haar aandacht. In de verte zag ze twee peuters, allebei in het blauw, giechelend op een bontgekleurde draaimolen. Naast hen zat een jong meisje te schommelen; haar rode haren wapperden achter haar aan. Ze gilte dat haar vader haar hoger moest duwen, en lachte alsof dat het enige was wat ertoe deed.

Nog niet zo lang geleden was zij ook zo: zorgeloos, gelukkig. Onschuldig. Een kind dat het kwaad alleen kende uit verhalen, uit strenge waarschuwingen van haar ouders, van Halloween. Het kwaad droeg de puntmuts van een heks; het was een vreemdeling die haar wilde wegleden bij alle anderen, of de boeman met een masker op, met nepbloed om zijn mond. Je zag het zo, en dan wist je dat je moest gaan schreeuwen of wegrennen.

Maar inmiddels kende ze de waarheid.

Het kwaad hult zich niet in zwart, wenkt je niet vanuit het donker onder je bed. Het maakt zich niet kenbaar. Het kwaad is traag, stil en geduldig. Het is de schaduw die een rokerslong verteert, het is degene die doet alsof hij je vriend was, zodat hij je voorgoed het zwijgen op kan leggen.

Ze kende het kwaad nu. En dankzij haar zouden al die andere meisjes het ook kennen.

Ze sloeg de tabletjes achterover en spoelde ze in dezelfde beweging weg met het water. Haar zicht werd onscherp, vervaagd door haar tranen. Dit

was dadelijk allemaal voorbij. Tenminste, voor haar. Maar het kwaad stopt niet, de schaduw verspreidt zich verder, in stilte.

Hij zou haar nooit met rust laten.

1

Een maand later. Een hotel vlak buiten Dover

Dinsdag

Op een dinsdagavond, gezeten op de barkruk, zoals hij al zoveel avonden gedaan had, kon Danny Evans niet weten dat zijn leven alweer een dramatische wending zou nemen. De pub heette The Duke Inn, vernoemd naar de militaire academie waar hij bijna een voordeur mee deelde, maar qua grandeur hielden de vergelijkingen daar meteen op. Bij de pub hoorde ook een hotel, in een ander gebouw. Danny had er een kamer geboekt. Het was maar een kort eindje waggelen verderop. Danny wist vrij zeker dat hij niet de doelgroep was waar ze op mikten. De pub was ook eerder een restaurant voor gezinnen, en als hij even om zich heen gekeken had, had hij waarschijnlijk zelf ook wel gezien dat hij er niet echt op zijn plaats was, daar aan de bar.

Maar het was nu al laat. De gezinnen waren weg. Alleen de drinkers waren nog over. Er werd weer een glas bier voor Danny neergezet, met een shotje erachteraan, een bevestiging dat hij bij die drinkers hoorde.

Hij sloeg eerst het shotje achterover: pure, donkere rum, die in zijn keel bleef hangen. Daarna dronk hij zijn bier, smakkend met zijn lippen terwijl de warmte van de rum zich door zijn borst verspreidde.

‘Wie heeft er gewonnen?’ Naast hem schraapte een kruk over de grond, om vervolgens te zuchten onder het gewicht van de man die erop ging zitten. Danny keek omlaag en zag alleen dikke dijen in een grijze pantalon, met daaronder schoenen met twee kleuren: beige met een streep blauw er dwars overheen. Het deed Danny denken aan het interieur van een klassieke auto. Danny keek naar het televisiescherm boven hen. Uit gewoonte had

hij de barkruk recht voor de televisie gekozen, maar hij was zich maar vaag bewust van de voetbalwedstrijd die erop werd getoond. Het ging aan hem voorbij als een groene mist met zo nu en dan een woord van de vertrouwde commentatoren dat tot hem doordrong, alsof een stel oude vrienden met elkaar zaten te praten in de kamer, en jij erbij zat.

‘Geen idee.’ Het waren de eerste woorden die Danny sinds een poos sprak, en ze kriebelden aan zijn verhemelte.

‘Ik ken jou!’ zei de man ineens geanimeerd, ingenomen met zichzelf. Danny tilde zijn hoofd op om hoger te kunnen kijken dan de dijen: een grijze blazer die bij de broek hoorde met daarin een man van ergens achter in de veertig. Hij droeg een wit overhemd, los bij de boord en gekreukt, alsof hij niet meer aan dassen deed. Een duur uitziend horloge greep om zijn pols, en de metalen band en zijn manchetknopen vingden het licht terwijl de man zijn vingers over zijn samengeknepen lippen liet glijden, die uit een vlekkerig grijze baard staken. Hij was gebruind, ook nog, ook al was het pas februari.

‘Dat lijkt me niet,’ antwoordde Danny.

‘Evans, toch? Danny Evans!’ Danny voelde dat hij een grimas trok. Hij was de klank van zijn eigen naam gaan haten, vooral als het betekende dat hij herkend werd. ‘Jij speelde voetbal voor de stad, de aanvoerder! En je hebt ook nog een paar seizoenen bij de Gills gezeten, toch? Jij bent hier legendarisch.’

‘Legendarisch,’ snoof Danny. ‘De wereld heeft nog nooit zo ver van me af gestaan.’

‘Maar ik heb gelijk, toch?’

‘Ik heb wel gevoetbald, ooit. Maar nu niet meer.’

‘Zonde. Ik ging vroeger heel vaak naar Crabble, met mijn kleine meid. Jij was haar lievelingsspeler, keiharde midvoor. “Het Beest”, toch? Zo noemden ze je toen iemand een keer een stuk van je oor afgebeten had en jij gewoon doorspeelde. Ik kan me de foto’s nog herinneren, je was helemaal rood.’

‘Dat is al heel lang geleden, en het was maar een klein hapje.’

‘Een klein hapje! Nou, je doet je bijnaam nog altijd eer aan, zo te horen. Je volgende biertje krijg je van mij, goed? Gewoon, om je te bedanken.’

Danny wuifde het weg. ‘Niet nodig. Ik kreeg betaald, ik kreeg applaus, dus ik ben genoeg bedankt...’ Hij strekte zijn vingers en legde ze tegen de

zijkant van zijn bierglas, en bleef kijken naar hoe de bubbels in een kronkelend lijntje naar het oppervlak schoten. 'De mooiste tijd van mijn leven,' mompelde hij.

'Dat zal best. Mag ik misschien even snel een foto maken? Voor mijn dochter. Die gelooft me anders niet.'

'Ik weet het niet, hoor. Ik zie er vanavond niet bepaald uit als een sportman. Maar ik wil best ergens een handtekening op zetten? Misschien heb ik nog wel een shirt in mijn kamer liggen of zo.'

Dit keer was het de man die een wegwuifgebaar maakte. 'Nee joh, laat maar. Ik stoor je, dat zie ik wel. Ik had gewoon niet gedacht dat je nog hier in de buurt zou wonen. In Dover, bedoel ik. De meeste spelers van tegenwoordig komen van heinde en verre.'

'Ik heb geen idee waar ik ben, man.'

'Werk je dan nog steeds voor de club?'

'Ja, ik ben er weer bij betrokken. Voornamelijk als coach, tegenwoordig... Nou ja, je snapt het wel.' Zelf snapte Danny het niet echt. Zijn energie voor het spel en het praten over het spel waren praktisch verdampt. Zijn hele leven was het een obsessie geweest en ineens kon het hem geen bal meer schelen. Hij probeerde er niet aan te denken hoe dat had kunnen gebeuren, hoe snel. Het beangstigde hem.

'Ach, het zal je vast heel vaak overkomen, dat mensen zoals ik je lastigvallen terwijl je lekker rustig een borrel wilt drinken. Ik kom hier zelf bijna nooit meer. Niet te geloven dat ik jou hier ontmoet.'

'Snap ik. Fijne avond nog.'

De kruk schraapte en zuchtte weer, dit keer tot hij niet meer bezet was. Een paar tellen later namen ook Danny's vrienden de commentatoren afscheid en het scherm dat ze ingenomen hadden ging op zwart. De enige bewegingen waren die van het personeel achter de bar, dat druk was met het afsluitritueel. Danny dronk zijn glas leeg tot zijn keel brandde. Hij deed zijn ogen dicht en meteen begon de ruimte om hem heen te draaien. Het was tijd om te gaan.

De avondlucht vormde een plafond waaronder het geluid van het voorbijrazende verkeer bleef hangen. Het was druk op de weg, zelfs op dit late tijdstip. De A20 liep recht voor de pub langs, en leidde het verkeer weg

van de drukke veerhaven, die net uit het zicht onderaan de heuvel lag, met Dovers beroemde witte rotsen als decor. Links van hem was een tankstation, waarvan de felle lichten de schaduwen van het pad naar de ingang van het hotel alleen nog maar donkerder maakten. Hij overwoog een sigaret, al was het maar om zijn keel even te verwarmen. Het was een nieuwe gewoonte, een waar hij misschien mee kon stoppen als hij zich kon herinneren waarom hij er ook alweer mee begonnen was.

‘Hé!’ Danny draaide zich om en zag dezelfde man in pak die net nog naast hem zat. De man liep achter Danny aan en zwaaide met een stuk papier. Danny schoof de sigaret weer terug in het pakje. Hij zette de kraag van zijn jasje op en drukte zijn kin tegen zijn borst. Het was ijskoud. Hij hield niet van de kou. Hij wilde dat zijn ongemak zijn nieuwe vriend niet zou ontgaan.

‘O, wilde je toch nog een handtekening?’ Danny was inmiddels al zo ver doorgelopen dat de schaduw hem helemaal opslokte.

‘Nee, ik hoef je handtekening niet, Danny. Ik weet wie jij bent.’

‘Ja, dat zei je net al.’

‘Ik bedoel niet Danny Evans de verlopen voetballer. Ik bedoel: ik weet wie je echt bent.’

‘Wat is dit?’ Danny keek om zich heen in de verwachting dat er nog een belager uit de schaduw zou stappen. Dit gesprek voelde ineens heel anders aan dan zojuist.

‘Ik weet waarom je tegenwoordig in een hotel woont, en je je elke nacht een stuk in je kraag drinkt. Ik weet dat je bij je vrouw weg moest, je gezin. Ik weet wat er is gebeurd, Danny. Ik weet het van Callie.’

Danny’s handen, die hij al tot vuisten had gebald, kwamen uit zijn zakken tevoorschijn. Hij deed een stap in de richting van de man in pak, die niet reageerde – hij deed geen stap naar achteren en hief zijn eigen handen niet om zich te verdedigen. Het lukte Danny zijn vuisten naast zich te houden. Het was niet de eerste keer dat hij het doelwit was van een provocatie.

‘Wat is dit? Probeer je me uit te lokken of zo? Dan kan ik je nu vast zeggen dat er niets meer te halen valt. Als je me uitlokt sla ik je heus wel in elkaar, maar geld is er niet meer. Dus het enige wat je eraan over gaat houden is een kapotte kaak; als je mazzel hebt ook nog een kop in het plaatselijke krantje, maar die gaan je daar niks voor betalen.’

‘Ik wil u niet uit de tent lokken, meneer Evans. Ik wilde alleen uw aandacht. Ik kan u helpen.’

‘We waren net toch in gesprek, of niet dan? Daar binnen. Toen had je mijn aandacht al.’

‘Ik praat niet graag in dat soort gelegenheden, ik weet wel beter. En ik wilde eerst zeker weten dat jij het was. Ik ben privédetective. Ik ben ingehuurd door iemand zoals jij, iemand die hetzelfde doormaakt als jij en je gezin doormaken. Ik heb informatie, Danny. Ik heb antwoorden.’

‘Antwoorden? Waar heb je het over?’

‘Ik weet wat er met Callie is gebeurd. En ik weet waarom je er niet over kunt praten, waarom je uithaalt naar iedereen die je dochters naam zelfs maar nóémt. Zij was niet de enige die heeft geleden. Er waren nog anderen.’

Danny stapte op de man af, zijn voet schoof over het beton, raakte een steentje, dat wegrolde. De in het pak gehesen vreemdeling schrok dit keer een beetje, maar deed nog steeds geen stap achteruit.

‘Ik ken jou niet. En de mensen die ik wél ken vertrouw ik tegenwoordig al nauwelijks. Dus ik zou zeggen: duvel op voor je toch die ram voor je kop krijgt waar je voor kwam.’

‘Ik begrijp het.’ De man stak zijn handen in de lucht als teken van overgave. ‘U hebt gelijk. U kent me niet.’

‘En jij weet ook niet wie ik ben. Je moet niet alles wat je hoort en leest geloven. Het is allemaal bullshit.’

‘Privédetectives zoals ik geloven alleen wat we zelf hebben vastgesteld. Dat is waarom ik hier nu ben, om wat ik heb vastgesteld. Denk daar maar eens over na, meneer Evans.’

Maar Danny wilde niet nadenken. Niet nu. Hij liep weg, zo snel als hij kon. Toen hij uit de schaduw tevoorschijn kwam had hij een nieuwe bestemming voor ogen. Het tankstation verkocht de hele nacht nog alcohol. Hij keek achterom om te controleren of zijn nieuwe vriend echt was blijven staan.

Toen hij de winkel weer uit kwam, was de man verdwenen.

2

Woensdag

De ochtend was altijd een verlengstuk van de avond ervoor als Danny had gedronken. Zijn wazige hoofd maakte dat meteen duidelijk, maar hij wist dat het wel weer over zou gaan; het was de vermoeidheid in zijn spieren die bleef hangen. Meestal werd het erger naarmate de dag vorderde. Tegen de avond voelde hij zich mat en kapot. Vanochtend gingen zelfs de paar passen naar de badkamer al moeizaam. Hij schrok van het plotselinge aanspringen van de afzuigventilator. Hij draaide zich om en ging op het toilet zitten; staand plassen was hem te veel moeite. Toen hij klaar was, keek hij de kamer in en zag een witte envelop voor de kamerdeur op de grond liggen; zo te zien was die daar onderdoor geduwd.

Het was een envelop van A4-formaat, met de bovenkant omhoog, onbeschreven. Hij voelde zo licht dat hij wel leeg leek, maar dat was hij niet. Er zat één enkel vel papier in. Het schrift was onbeholpen, nauwelijks leesbaar:

Misschien heb ik het gisteravond verkeerd aangepakt. Ik wilde alleen praten, helpen. Ik heb de vrijheid genomen een afspraak met u in te boeken.

U moet weten dat ik normaal niet gratis werk. Maar dit is anders. Ik weet hoe u en uw gezin hebben geleden.

Het spijt me van het tijdstip, maar als u er bent, zult u wel begrijpen waarom dat nodig was. Die antwoorden waar ik het over had, die heb ik echt. Ik kan er alleen zelf niets mee.

The Old Mill Development: CT17 OAX. Vanavond om tien uur. Volg het licht.

‘Volg het licht!’ zei Danny honend. ‘Hoezo, heeft God het aan laten staan?’ Hij keerde de brief om, maar verder stond er niets op. Hij opende zijn kamerdeur en stapte een lange, nietszeggende gang in. Zijn ogen volgden het drukke patroon op de vloerbedekking tot aan de nooduitgang. Hij wist ook niet wat hij verwachtte te zien. Er was geen mens. De envelop was waarschijnlijk al veel eerder onder de deur door geschoven. Gisteravond had hij nog wat uit een fles rum gedronken tot hij out ging op het bed.

Hij schrok weer toen zijn telefoon ineens begon te trillen. Op het scherm pje lichtte de naam van Marty Johnson op: zijn agent. Marty belde altijd om ontbijt afspraken te bevestigen. Danny nam niet op. Inmiddels zou Marty dat ook niet eens meer verwachten. In plaats daarvan gooide hij zijn telefoon midden op het omgewoelde bed en zette hij de douche aan.

‘Jezus, Danny, je vrouw probeerde me nog te waarschuwen, maar je bent er nog erger aan toe dan ze al vertelde.’

‘Heb je Sharon gesproken?’ Danny’s mes viel kletterend op het bord terwijl hij Marty strak aankeek. Dan maar een half beboterd stuk toast.

‘Ja, natuurlijk. Jij neemt zelf nooit meer op.’

‘Wat zei ze?’

‘Dat je in een hotel zat. Dat je te veel drinkt en dat dat hotel, welk het ook zou zijn, ongetwijfeld een sneue bar had, voor je nieuwe lifestyle. Ze wilde graag de naam van het hotel weten. Maar ik heb natuurlijk gezegd dat ik dat niet wist.’

Danny keek even om zich heen. The Duke Inn was ook de plek waar het ontbijt van het hotel geserveerd werd. Er waren luiken voor de drankflessen getrokken, maar vanaf hun tafeltje kon hij wel ‘zijn’ kruk zien staan. In het daglicht zag het er hier binnen nog treuriger uit. Het ingesleten spoor in de vloerbedekking naar de wc’s en de neppe open haard met stoffige dennenappels erin vielen niet meer te verdoezelen. Zijn vrouw had gelijk; ze had altijd gelijk.

‘Ik moest ergens naartoe, ergens waar ze me niet kon vinden. Voorlopig.’

‘Je kunt hier niet eeuwig blijven.’

‘Niets is voor eeuwig, Marty. Als ik het afgelopen jaar iets heb geleerd, dan is dat het wel.’

Marty glimlachte. Hij was Danny's nieuwste voetbalagent en zeer waarschijnlijk ook zijn laatste. Danny had er een aantal versleten, van wie er een paar spelers vertegenwoordigden die veel groter waren geworden dan hij. Maar toch was Marty net als alle anderen. Hij had het dure hotel, het Lacoste-merkje op een frisse witte polo en ook op de strakke chino die uitmondde in schoenen zonder sokken. Hij had ook belachelijk strak onderhouden gezichtsbehaaring, en deed, op dat moment, mee aan de 'man bun'-mode, wat goed paste bij zijn BMW Coupé, die buiten de pub geparkeerd stond. Het horloge had hij op afbetaling gekocht, natuurlijk, net als de auto, en het totaalbedrag was zo schokkend hoog dat Marty niet, zoals hij graag wilde, een huis kon huren in Londen. Daar had hij spelers bij grotere clubs voor nodig. Het was een onuitgesproken waarheid tussen hen dat Marty Danny waarschijnlijk zeer binnenkort op zou geven. Hij begon al aan het idee te wennen.

Voetbal was altijd Danny's obsessie geweest. Hij had het nooit als iets negatiefs gezien. Tot nu dan, nu zijn carrière als speler ten einde liep en hij eigenlijk geen plan B had.

'Ze maakt zich zorgen om je.' Marty zei het alsof hij zich schrap zette voor de reactie.

Danny leunde achterover, liet zijn toast maar helemaal links liggen en greep in plaats daarvan naar zijn sterke koffie. 'Hoe krankzinnig is dat? Je schopt iets op straat en dan zeg je tegen iedereen dat je er zo'n zorgen over maakt!'

'Het ligt wel iets ingewikkelder dan dat.'

'Je bent mijn agent, Marty, niet die van haar.'

Marty stak zijn handen in de lucht, met in een ervan een glas sinaas-appelsap. 'Ik kies geen partij, dat weet je best. Ik wil alleen dat je weer met je hoofd bij het voetbal zit. Dit is een belangrijk jaar voor je. Die rol als coach bij Dover Athletic, die was voor jou, grote strik erom, niks meer aan doen. Maar inmiddels begint de directie wel een beetje te twifelen. Die maken zich ook al zorgen om je.'

'Zorgen? Ze weten toch dat ik die baan prima aankan!'

'Ze weten dat je alles aankunt als je maar enthousiast genoeg bent. En nuchter.'

Danny beet op zijn lip om zijn eerste reactie binnen te houden. ‘Als coach...’ zei hij in plaats daarvan.

‘Als coach, ja. Een rol als coach bij zo’n club, waar je wat in de melk te brokkelen hebt, waar je gerespecteerd wordt, waar je fouten mag maken en waar ze geduld met je hebben... Ze laten je die jongens aansturen en als je wat resultaat boekt, krijg je misschien wel aanbiedingen voor managementfuncties binnen het voetbal. Ik zeg het al de hele tijd: dit kan echt een mooie toekomst voor je worden. Bovendien krijg je een salaris en –’

‘Een salaris! Wat daarvoor door moet gaan, bedoel je!’

‘Nou, goed, het is geen Premier League-loon, maar als je je op dit niveau weet te bewijzen, komt het helemaal goed. En als je eenmaal een contract in de Championship weet te regelen, zit je voor de rest van je leven geramd, of je nou werkt of niet. Geloof me, daar zal ik wel voor zorgen.’

‘Waarom zou iemand mij in vredesnaam een baan geven in de Championship?’

‘Dat gaat ook niet gebeuren, niet nu al. Daarom moet je jezelf ook bij de kladden pakken, je trainersopleiding afmaken, deze rol goed oppakken en doen wat je in je hebt. Jij bent slim, Danny. Jij weet alles van voetbal, tot in de kleinste details, je kent het klappen van de zweep achter de schermen om de spelers te krijgen die je hebben wilt en je kunt die jongens laten doen wat jij wilt. Spelers luisteren naar jou, want jij bent aanvoerder geweest van elke ploeg waar je ooit voor uitgekomen bent. Dat is geen kwestie van mazzel, en het is ook heel zeldzaam. Je bent per slot van rekening niet voor niets Het Beest.’

‘Zo voel ik me nu anders niet.’

‘Dat zie ik, ja. Ik heb het wel vaker gezien bij spelers als ze aan het eind van hun speeltijd zitten. Ze kunnen niet verder kijken, ze voelen zich een beetje verloren. En dan je gezinsleven nog... Dat... dat staat een beetje op zijn kop. Maar volgens mij hebben al je problemen dezelfde oplossing. Pak jezelf bij de kladden, stop met drinken en word weer de Danny Evans die een potje voetbal overheerst zonder ooit de middencirkel uit te komen, en al het andere valt vanzelf op zijn plek.’

Ineens kon Danny zijn oplaaierende woede niet meer inhouden: “Op zijn plek”? Hoe kan alles ooit nog op zijn plek vallen terwijl... Ik had een leven, Marty, een gezin, of ben je dat soms allemaal even vergeten? En dat gaat

nooit meer op zijn plek vallen, of wel soms? Het kan alleen allemaal nog een stuk erger worden. Een heel stuk erger.'

Marty trok het gezicht dat hij altijd trok als hij op het punt stond iets badinerends te zeggen. Medeleven tonen was niet zijn sterkste punt. Je zag altijd precies hoeveel moeite hem dat kostte. 'Je weet niet wat er gaat gebeuren. Vandaag ligt Callie nog in coma, maar morgen misschien niet meer. De artsen hebben toch gezegd dat er nu elk moment verandering in kan komen? En dan is alles weer bij het oude. Kijk nou eens naar jezelf, Danny. Jij bént iemand, ook al ruik je alsof je jezelf gisteravond hebt geprobeerd in drank te verzuipen. Ik ken je.'

'Er is geen garantie dat Callies coma eindigt doordat ze eruit wakker wordt. Dat heeft niemand gezegd. Misschien wordt ze wel nooit...' Danny kon zijn zin niet afmaken, hij zou het nooit hardop uit kunnen spreken. Maar dat hoefde ook niet.

'Maar je moet toch hoop houden?'

'Waarom wilde je me eigenlijk spreken, vandaag? Voor deze peptalk?'

'Nee. Ik wilde alleen checken of je die lui van Dover Athletic wel onder ogen kunt komen. Op een manier waarop ze je nog serieus nemen. Dit is een goede baan. En die bespreking is deze week. Dan kun je een contract ondertekenen en dan ben je coach. En dat kan dan gelijktijdig met een speelcontract voor nog één jaar. Maar je moet deze kans grijpen, Danny, oké? Dit is het, dit is het enige wat we nog hebben.'

'Dat snap ik.' Danny slaakte een zucht. 'Luister, ik waardeer echt wel wat je voor me hebt gedaan. Ik weet dat je je best voor me doet.'

Marty glimlachte. 'Tuurlijk. Je bent mijn favoriete cliënt, dus ik moet wel voor je zorgen.'

'De woorden van een ware agent.' Danny haalde zijn neus op.

'Andere woorden heb ik niet in huis.' Marty trok dat badineergezicht nog maar eens. 'Ga je vandaag nog naar het ziekenhuis?'

'Ik ga elke dag, Marty. Dat weet je best.'

'Sharon zei dat zij ook zou gaan.'

'Ja, want zij gaat ook elke dag. Nou en?'

Marty smakte even. 'Ga dan eerst nog even douchen, alsjeblieft. Voor je daarheen gaat, bedoel ik.'

‘Ik heb al gedoucht!’

Marty haalde zijn handen door zijn haar en trok aan zijn man bun. ‘Doe het dan nog maar een keer.’